

"לרדת בחמש בבוקר מהר-הזיתים, להכנס לעיר-העתיקה, לחצות אותה ולצאת משער יפו."

בניירורק מישרד המסופח לאר"ם, הוא נתקל בכל פעם בכעיות כאשר הוא רוצה להיכנס חזרה לארצות-הברית. בכל פעם הוא מקבל ויזה חרי-פעמית לכניסה אחת, וכך בכל פעם, כשהוא רוצה לחזור לניירורק, הוא צריך לבקש אשרה מחדש.

זכויות-אזרח שוות

טרזי רואה שתי נקודות-אור נולטות בקאריירה המיקצועית שלו כנציג של אש"ף. הראשונה היא, כמובן, הנאום שנשא ערפאת ב-1974 לפני העצרת הכללית של האו"ם. טרזי עצמו היה אז מאחורי הקלעים, וראג לכל הצדדים האירגוניים של הביקור של ערפאת. כשביקשתי ממנו תמונה שלו עם יו"ר אש"ף, ענה לי כי אין בידי תמונה כזאת. לא היה לו זמן לצילומים אז, הוא היה עסוק מדי. נקודת-האור השנייה היא נאומו של ערפאת בוועידה לעניין פלסטין, שנערכה בג'נבה לפני חצי-שנה, שבה השתתפו נציגים ממדינות רבות בעולם. בוועידה, שנערכה בחסות (המשך בעמוד 56)

תערוכת-קבע טרזי מתבונן שוב ב"תמונות מהתערוכה על מלסטין. התערוכה ניצבת סמוך לאולם מועצת-הביטחון בבניין האומות המאוחדות. התערוכה הוצבה שם ב-1974. בזמן ביקורו של ערפאת באר"ם, כשאש"ף קיבל מעמד של משקיף, והיא תערוכת קבע.

למרות שהוא "רק" משקיף, הוא עובר, לרבריו, קשה מאוד. המישרד שמחזיק אש"ף בניירורק, ליד האר"ם, הוא קטן מבחינת מיספר העובדים, וטרזי נאלץ לעשות חלק גדול מן העבודה לבדו. "אני עובד 24 שעות ביממה, אני מתחיל להתעייף פיסית. חוץ מזה, צריך לתת לצעירים לעשות דברים, אני יכול לעבור לעשות משהו קצת פחות מחייב. ררושה לי חופשה, חופשה".

כששאלתי אותו איפה היה רוצה לבלות את חופשתו, אילו ניתנה לו, אורו פיתאום עיניו והוא ענה: "אילו יכולתי לבלות שבועיים במינור בעיר-כרם, ליד המעיין, הייתי מסתפק בזה".

טרזי זוכר את ירושלים לפרטיה, וכך ידע להסביר לי בדיוק לאיזה מבין כל המינורים בעיר-כרם הוא מתכוון.

לרדת ברגל מהר-הזיתים

דהלום הכי גדול שלו הוא להיות 71 בשנה 5 בבוקר על הר-הזיתים בירושלים. לרדת ברגל לתוך העיר-העתיקה, לחצות אותה ולצאת משער יפו, "בשעה שהכל כליכך שקט, והנשים הפלאחיות באות לשוק עם הסחורה שלהן, ואפשר לשמוע את המואזין קורא מעל המינסג". אני מנסה לסחוט ממנו אם הוא מתגעגע לאוכל מסויים או למשהו מיוחד אחר ממקום הולדתו, והוא מתעקש: "כל דבר טוב כשבילי. אין לי רצון מיוחד לשום דבר. אני אוכל כל אוכל, אפילו גפילטע-פיש".

אשתו ושני ילדיו נמצאים גם הם בארצות-הברית כבר מזה 10 שנים. הם אומנם מרברים ערבית בבית, אבל הילדים נעשו במשך השנים אמריקאים.

הכו, בכיתה האחרונה בכית-הספר התיכון, אינו מתעניין באופן מיוחד בפוליטיקה: "כל מה שמעניין אותו כרגע זה אלקטרוניקה". הבת, הלומדת כאוניברסיטה בניירורק, מודעת יותר לזהות שלה ומתעניינת יותר. הבת מרגישה שהשורשים שלה בפלסטין, במיוחד אחרי שהגיעה לעימותים ולוויכוחים בבית-ספר עם חבריה לכיתה, שחלקם יהודים ציוניים.

הוא נזכר במיקרה אחד, כאשר בתו הזמינה חברים מן הכיתה הביתה לארוחת-ערב. בין כל הצעירים ליד השולחן ישב נער יהודי-ידי. טרזי שם לב שהנער אינו נוגע באוכל ואמר לו: "תגש למיטבה ותיקח לך כננה לאכול". טרזי ידע שזה הפרי היחידי שאפשר לאכול כלי להשתמש בכלים לא כשרים. הוא סיפר שהילד התפלא מאוד על ידיעותיו ואמר לו שהוא מופתע שהזמין אותו אליו לביתה, ואף מרשה לו להיכנס למיטבה בחופשיות.

המיקרה הזה הוזכר לו את ילדותו בירושלים. שם גר בשכונת עם יהודים. הוא זוכר שהיה למישפחה ירד יהודי מארקאי, שהיה בא לבקר בבית. הוא נזכר שאמא שלו היתה שומרת במיטבה על כוס מיוחדת, כדי שהיהודי יוכל לשתות תה כשהוא בא לביקור, ולאף אחד מן הילדים אסור היה לגעת בכוס הזאת.

כשעוברים לדבר על פוליטיקה, הוא נעשה רציני, מפסיק כמעט לחייך ומתחיל לנתח את הנקודות אחת לאחת, בצורה כמעט מדעית. הוא חולם, כמו מרבית חבריו, על המדינה הפלסטינית שתקום, ומודע לעובדה שאש"ף, בניגוד לרוב המישרים הערביים האחרים, הוא אירגון דמוקרטי. "מדינה פלסטינית", הוא אומר כשיא הרצינות, כמעט ככעס, "צריכה להיות מדינה של העם, ולא של איזו קבוצה שלטת. זו צריכה להיות מדינה דמוקרטית".

ולראיה הוא מביא את הרוגמה של אברמוסא: לולא היה אש"ף אירגון דמוקרטי, שבו כל ההחלטות מתקבלות בדרכי-הצבעה, היו מחסלים את המרד בעודו בתחילתו. אין לו אשליות רבות, והוא יודע שיש מדינות רבות, בעיקר ארצות-הברית (וכמובן ישראל), שבהן יש לאש"ף תדמית של אירגון טרוריסטי שאי-אפשר לדבר איתו. הוא עצמו נתקל בקשיים רבים, כאשר הוא נוסע מחוץ לארצות-הברית. למרות שהוא משקיף מוכר ורשימי באירגון האומות המאוחדות, ולמרות שלאש"ף יש

טחון דיון על הסיכסוך הישראלי-פלסטיני. מוזמנים טרזי ובלום, נציג ישראל באו"ם, להשתתף בישיבות. מחוץ לאולם מתעלמים השניים אחד מן השני.

מועצת הביטחון טרזי יושב ביצוע של אולם מועצת הביטחון באו"ם. בכל פעם שמתקיים במועצת הביטחון